תורה אור

או דלמא בכל סעודה וסעודה, אם תימצי לומר בסעודה ראשונה, קודם אכילה או לאחר אכילה, קודם אכילה ודאי מעלי ליה כסמא, לאחר אכילה מאי, קודם שתיה או לאחר שתיה (א) א)[קודם שתיה ודאי מעלי ליה בשערי,] לאחר שתיה מאי, קשור או מותר, מותר ודאי מעלי ליה, קשור מאי, לבדו או עם חבירו, עם חבירו ודאי מעלי ליה, לבדו מאי, בעיר *ב)[או] בשדה, בשדה ודאי מעלי ליה, בעיר מאי, בעי רב אשי אם תימצי לומר בשדה, גינה הסמוכה לעיר מאי? תיקו: ר"ח בן אנטיגנוס אומר [וכו']: אמר רב נחמן בר יצחק ובלבד שיהו משולשים, ① בעי מיניה פנחס אחוה דמר שמואל משמואל אכל ולא איתסי, למפרע הוי מומא או מיכן ולהבא הוי מומא, למאי נ"מ למימעל בפדיונו: אי אמרת למפרע הוי מומא מעיל, אי מיכן ולהבא הוי מומא, לא מעיל, מאי? קרי שמואל עליה ישעיה פסחים בזוז (*בוז): **מתני'** חוטמו שניקב ושנפגם ושנסדק, *שפמו שניקבה שנפגמה שנסדקה: **גמ'** ת"ר ניקבו חוטמין זה לתוך זה מבחוץ הרי זה מום, מבפנים אינו מום: שפתו שניקבה ושנפגמה ושנסדקה: אמר רב פפא תורא ברא דשיפתיה: **מתני'** *חוטין החיצונות שנפגמו ושנגממו ג)והפנימים שנעקרו רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אין בודקין מן (ב) התיומת ולפנים ואף לא את התיומת: **גמ'** ת"ר ג)(התיומת) איזהו תיומת מן התיומת ולפנים ותיומת עצמה כלפנים רבי יהושע בן ד) קפוצאי אומר אין שוחטין אלא על החיצונות בלבד רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אין משגיחין על התיומת כל עיקר מאי קאמר ותו רבי יהושע בן קפוצאי היינו תנא קמא? חסורי מיחסרא והכי קתני איזהו הפנימית? מן התיומת ולפנים, ותיומת עצמה כלפנים בד"א שנפגמו ושנגממו, אבל נעקרו שוחטין, ר' יהושע בן קפוצאי אומר אין שוחטין אלא על החיצונות, אבל פנימיות שנעקרו מישחט ה)(עלייהו) לא שחטינן, אבל אפסולי מיפסל, ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר אין משגיחין על התיומת כל עיקר ואפי' איפסולי לא איפסיל בעי רב אחדבוי בר אמי יש מחוסר אבר מבפנים או אין מחוסר אבר מבפנים, למאי: אי לבכור דברים טו פסח או עור כתיב, אי לקדשים ויקרא כב עורת או שבור כתיב, לאישתוטי ולאיפרוקי לא איבעיא ו)(לן) כי מיבעיא לן לאיפסולי מאי: ויקרא כב תמים יהיה לרצון אמר רחמנא תמים אין חסרון לא, ז) או דלמא *תמים יהיה שם (לרבות) כל מום לא יהיה בו מה מום מאבראי אף חסרון מאבראי ת"ש ואת שתי הכליות ולא בעל בוליא אחת ולא בעל שלש בוליות ותניא אידך יסירנה לרבות בעל בוליא אחת סברוה דכ"ע אין בריה באחת (ג) ח)והא מיחסר חסר, ① לאו בהא קמיפלגי דמר סבר חסרון מבפנים שמיה חסרון ② ומר סבר *חסרון מבפנים לא שמיה חסרון. אמר רב חייא בר יוסף דכ"ע יש בריה באחת וחסרון מבפנים שמיה חסרון ולא קשיא כאן כשנבראה בשתים ③ וחסרו כאן כשנבראה באחת מעיקרא, והא דומיא דשלש קתני מה שלש מעיקרא אף אחת מעיקרא, אלא הכא ביש בריה ט)(מ)עיקרא קמיפלגי ④ מר סבר יש בריה באחת ומר סבר אין בריה באחת ר' יוחנן אמר דכולי עלמא אין בריה באחת וחסרון מבפנים שמיה חסרון ולא קשיא כאן שחסרה קודם שחיטה כאן שחסרה לאחר שחיטה ולאחר שחיטה קודם קבלה מי שרי והא"ר

או דלמא כו'. אם תימצי לומר בסעודה ראשונה כו' דאי אמרת בכל סעודה או לא מיבעי מידי דודאי לא איכפת לן אי קודם אכילה או לאחר אכילה דהא בסעודה שניה אחר אכילה הוא ומוכלינן ליה אבל אם תימצי לומר דלא יהבינן ליה אלא בסעודה ראשונה שבכל יום מיבעי לן: קודם אכילה ודאי מעלי ליה כסמא. כדרך סם שכל אדם שותה סם לרפואה קודם אכילה: לאחר אכילה מאי. מי הויא בדיקה בהכי או לא: ה"ג קודם שתיה ודאי מעלי ליה כשערי. שדרך בהמה י] לאכול שעורים קודם שתיה: מותר ודאי מעלי ליה. דניחא ליה עלמא: עם חבירו. ניחא ליה בלוותא ומהניא ליה אכילה: בשדה. ניחא ליה באוירא: גינה הסמוכה לעיר. יא] הויא כשדה או לא: שיהו משולשים. ג' חלקים שאם יראהו היום יבדקו מכאן ליום כ"ו וחצי והדר ליום ששה ועשרים וחצי והדר ליום כ"ז דליהוו שמונים לפי שבשלש זמנים הללו דרך אותו המום לעבור ואינו נראה והוי ליה מום עובר: למימעל בפדיונו. לאו מבכור בעי דלא שייכא ביה פדיון אלא בשאר מוקדשין שעיניהם מנטפות והפריש מיד פדיונם ואמר הרי הן מחוללות על מעות הללו ואח"כ בדקו וקודם שכלה זמן יב] בדיקתן שלש חדשים נהנה מן הפדיון: אי אמרת למפרע הוי מומא. איסתכח דחילולו הוי חילול ופדיונו קודש *ומביא(ו) קרבן מעילה: קרי שמואל עליה. האי קרא פסחים בזוז בז" דהוי דבר שאין הדעת סובלת שיהו חגרים בוזזים ביזות כלומר אתה אינך מחודד ושאלת שאילה כזו שאיני יודע תשובה: מתני' שפמו. שפה: גמ' מבחוץ. שהנקב נראה (ד) שניקבו מחילות החיצונות של חוטם: מבפנים. שניקבה מחילה החולקת את החוטם: אינו מום. שבמקום סתר הוא: תורא ברא דשיפתיה. שורה חיצונה של שפה כלומר חודה של שפה ולא רחבה: מתני' מהאימות. שיניים גדולות שקורין מיינסליר"ש שאחת נראית כשתים: ואף לא את המתאימות. שאם נעקרו החוטין כנגדן לא הוי מום: גמ' איזו *התיומת. כולה מפרש לקמן: ותיומת עצמה כלפנים. ואין שוחטין עליה: החיצונות. שבאמצע הפה: אין משגיחין. דאפי' מן מזבח לא נפסל: מאי קאמר. דקאמר איזו תיומת מן התיומת ולפנים: ה"ק איזו היא הפנימית. דאמרי' עלה במתני' שנעקרו הוי מום שנפגמו או שנגממו לא הוי מום: אבל איפסולי מיפסל. מע"ג המזבח וימתין שיפול בו מום אחר וישחטו: פסח ועור כתיב. דמשמע בגלוי אין בסתר לא: *לאישתוטי. בכור על חסרון שבפנים: ולאיפרוקי. קדשים לא מיבעיא לי דלא חשיב מומא כולי האי: לרצון. מזבח: ואת שתי הכליות. בקרבנות כתיב (כליות): יסירנה. משמע כוליא אחת יסירנה ויקטירנה: אין בריה באחת. אין יג] בריה נבראת בכוליא אחת והא שאין בה אלא אחת מיחסר חסר: הא. דפסילי כשנבראת בשתים וחסרו דחזינן יד] דמקומו ניכר והא ברייתא דמכשרת כגון דנבראת באחת דליכא חסרון: מר דפסיל סבר אין בריה באחת. והאי ודאי חסר ואיסתפקא ליה למורי אמאי לא מקשי ליה נמי דומיא דשלש קתני ולדידי לא קשיא מידי דכי קס"ד דכולי עלמא יש בריה באחת הוה מקשינן הואיל ויש בריה באחת והוא נמי תנייה בהדי שלש ודאי בנבראת באחת נמי פסול וטעמא לא הוה ידעינן אמאי פסול דלא מום בגלוי הוא וחסרון לא הוי בפנים ומשום האי פירכא אוקמי אליביה דאין בריה באחת והא מיחסר חסר ובעל טרחיה לאו דומיא דשלש היא דהא אין בריה באחת וכי תימא עקים אליביה דיש בריה באחת אם כן אמאי פסול: חסרה קודם שחיטה. פסלה:

שידו משולשין. בתחלת שמונים ובסוף שמונים ובאמצע שמונים ובענין זה יש לפרש בפ' הקורא את המגילה (מגילה יט. ושם) גבי מגילה דאמר שאם הטיל בה ג' חוטין גידין כשרה דקאמר ובלבד שיהו משולשין פירוש בתחלת הדף ובאמצעו ובסופו ושם פירש"י שיהיה מראש הדף עד הגיד כמגיד לחבירו בין מלמעלה בין מלמטה והיא דמכות (דף ט:) ודאי הוי כענין זה גבי ערי מקלט ושלשה שיהו משולשות שיהא מדרום לחברון כמחברון לשכם ומחברון לשכם כמשכם לקדש ומשכם לקדש כמקדש לצפון ולא אמרינן שיהו בראש ארץ ישראל ובסופה ובאמצעיתה וכאן פירש"י שיהו משולשים לשלשה חלקים שאם יראהו היום יבדקו מכאן ליום כ"ז וחצי והדר ליום כ"ו כו' דהוא יום שמונים ודומה שפירש כך לפרש שיטה דמכות (שם) ומיהו לא לגמרי הוי כי ההיא טו] שהיה לו לפרש שיבדוק לסוף עשרים ולסוף ארבעים ולסוף ששים שישאר מן השמונים עשרים לאחר בדיקה אחרונה כמו שיש עשרים קודם בדיקה ראשונה ולא יתכן לפרש טז] כן כלל אלא כמו שפרשתי מתחלה כדמשמע בפ' הערל (יבמות דף פ.) גבי סרים חמה דמפרש כל שלא ראה שעה יז] בכשרותו ופריך וליחוש שמא הבריא בינתים ומשני כיון דתחילתו וסופו לקוי לא חיישינן יח] משמע דג' פעמים היינו תחלתו וסופו ואמצעו ונראה דכפרים המשולשים בכילד מעברין (עירובין דף נו.) לא הוי לא כי האי ולא כי ההיא דמכות יט]:

והאמר

רבינו גרשום

מעלי כסמא. שכן דרך כל סם וכל משקה מועיל יותר קודם אכילה שלאחר אכילה: מעלי ליה כשעורים. שהשעורין יפין לבהמה יותר לאכול קודם שתיה שלאחר שתיה: לאחר שתיה מאי. מי מעלי ליה תאי לח ויבש מידי לאחר שתיה אי לא: קשור או מותר. כלומר כשמאכילו לח ויבש צריך שיתירנו הבכור לפי שיותר הוא אוכל בשמחה כשהוא מותר: גינה הסמוכה לעיר. ומאכילו שם מי מהנה לו אויר הגינה כאויר השדה: ובלבד שיהו משולשין. כלומר לסוף כ"ז וכ"ז וכ"ז: אבל. לח ויבש בג' חדשים ולא איתסי למפרע הוי מומא משעה שהתחיל לו: למימעל בפדיונו. אם פדהו בתוך הזמן קודם השלמת ג' חדשים: אי אמרת למפרע הוי מומא. הוי פדוי והנהנה מן הפדיון מעל: ואי אמרת מיכן ולהבא הוי מומא ולא קודם לא תפיס פדיון דאכתי הוי כתם והנהנה מן הפדיון לא מעל: קרי (עליה) שמואל עליה. דרב פינחס: פסחים בוזז בז. כלומר אע"ג דלא היתה חכמתו שקולה כלום כנגד חכמת שמואל שאלו דבר שלא ידע להשיבו: א) אין בודקין מן המתאימות ולפנים. היינו שיניים הגדולים שעומדין לסוף הלחיים ששם אינו נראה המום אפי' נעקרו לא ע"י אכילה ולא ע"י פעייה ולהכי קרי להו מתאימות שיש לכל אחד ב' עיקרין. אף לא מן המתאימות עצמן שנעקרו לא הוי מום מבחוץ: בסוף החוטם הרי זה מום ששם נראה מבפנים בעומק החוטם אינו מום שאינו נראה: תורא ברא דשיפתיה. עור החיצון: מאי קאמר. ר' חנינא אין משגיחין כו': אפסולי מיפסל. להקרבה: יש מחוסר אבר מבפנים למיהוי מום כגון אם הוא חסר כוליא או טחול ע"י כריתה או ע"י סם: פסח או עור כתיב דבר שבגלוי ולא שבסתר. וכן נמי עורת או שבור בגלוי. לאישתוטי או לאיפרוקי לא מיבעיא לן דלא עבדינן אלא על מום שבגלוי: מה מומא מאבראי. כדכתיב עורת או שבור היינו מום והוי מאבראי: ולא בעל כוליא אחת. שנברא באחת: סברוה דכולי עלמא אין בריה באחת. אין דרכה להיבראות באחת [והא] דממעט ולא בעל כוליא אחת שהיו לו שתים וניטלה אחת: קסבר חסרון מבפנים שמיה חסרון אמר רב חייא כו'. ולא קשיא. הא דקתני ולא בעל כוליא אחת כגון שנבראת באחת: מה שלש מעיקרא שכך נבראת אף אחת מעיקרא שכך נבראת באחת. דהא דתני ולא בעל כוליא כגון שנבראת בשתים וחסרה: חסרה קודם שחיטה אסורה לאחר שחיטה שריא:

א) לפני רבינו היה כתוב כה"ג ניקבו חוטמין אמר כמשנה דחוטין החיצונות ולפיכך מפרש בהגה לגה דאין בודקין מן המתאימות.

כה א ב ג ד ה ו מיי' פי"ב מהלכות איסורי מזבח הלכה יד:

כו ז מיי' שם הל' טו:

כז ח מיי' שם הלכה טו והדבר ספק:

כח ט מיי' פ"ג מהל' ביאת מקדש הל' ו:

כט י מיי' פ"ב מהלכה איסורי מזבח הלכה ג סמג עשין ריא (טור יו"ד סי' שם):

ל כ ל מיי' שם הל' יא:

שיטה מקובצת

א] שתיה קודם שתיה: ב] והפנימית שנעקרו: ג] ת"ר איזהו התיומת: ד] בן קפוסאי וכצ"ל לקמן: ה] מישחט לא שחטינן עלייהו אבל: ו] לי כי מבעיא לי: ז] לא אפי' מבפנים או: ח] באחת והא מיחסר: ט] בריה באחת תיבת מעיקרא נמחק: י] בהמה טהורה לאכול: יא] לעיר אי הויא: יב] בדיקתן שלש: יג] אין בהמה נבראת תי' בריה נמחק: יד] דחזינן לה דמקומו: טו] ההיא א"כ שהיה: טז] כן כלל ס"א כאן: יז] שעה אחת בכשרותו: יח] חיישינן ופריך מהא דר' חנינא בן אנטיגנוס ומשני לחד אבר חיישי' לכוליה גופא לא חיישינן: יט] דמכות והרוצה לאפוקי נפשיה במגילה מידי ספיקא יתפור בגידין בראשה ובאמצעה ובסוף רביע העליון ובסוף רביע התחתון:

נ"ל או בשדה

[בו:]

[...במשנה וברמב"ם]

נ"א ומביא

[לעיל לה. לג.]

תיומת נ"ק

[חולין מו: מה:]

נ"ל לאישתוטי

נ"ל תמים יהיה לרצון כל מום כו' נ"ק

הגהות הב"ח

(א) גמ' או לאחר שתיה קודם כצ"ל ואות ו' נמחק: (ב) שם במשנה אין בודקין מן המתאימות ולפנים ואף לא את המתאימות: (ג) גמ' והא מיחסר חסר: (ד) רש"י ד"ה מבחוץ שהנקב נראה מבחוץ שניקבו:

נושא
שאלה:
בכור ג' חדשים של הטיפול בלח ויבש ומתברר שהמום קבוע והוי מום
האם הקביעה הוא למפרע או מכאן ולהבא
נ"מ לגבי כסף הפדיון
גמ' שפדה לאחר (ולא המתין ג' חדשים)
האם שייך בו מעילה (מפני שהקביעה למפרע) או אין מעילה (מפני שהוא רק מכאן ולהבא)

נושא
מום באף

נושא
מח' תנאים אין מתחשים למתאימות (שיניים הפנימיים)

נושא
שאלה:
האם יש חסרון אבר מבפנים לאיפסול מעל גבי המזבח

ויקרא כב:כא
תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו

△ מסקנה
תשובות לייבר בי בריאות שאפוסל בהמה בעלת כוליא אחת ובריאתו שניה מכשירה

פנימיות שנעקרו
ת"ק - שוחטין עליו
ר' יהושע בן קפוסאי - אין שוחטין עליו אבל מיפסל מעל המזבח
ר' חנינא בן אנטיגנוס - כשר להעלות על המזבח

ויקרא ג:ד
ואת שתי הכליות ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היותרת על הכבד על הכליות יסירנה